

1938

Když slunce vylezlo nejen z lesa za letištěm, ale přehouplo se i přes hrušku u vchodu do vilky, Handy už v posteli nevydržel a šápkal po chladivých betonových schodech z prvního patra do přízemí. Dole však vládla málem půlnoc, matka vypravila otce do práce a podruhé usnula. Za chvíli se opět probudí, pokud nezaspí, a připraví do školy Handyho sestru Elinu.

Handy se šoural před dům, protože na dvorku byl stín, vlhko a studeno. Nad dozrávajícím obilím za silnicí stálo už pěkně vysoko slunce a pražilo do klasů. Handy mhouřil neumyté oči a krčil nos. Na obrubníku chodníku o kus dál postávala Janáková Hanička a čekala, až se Handy objeví.

"Handíčku, poj nám!" slyšel Handy dřív, než se rozkoukal.

"Cóóó?" začal starou hru na nedoslýchavého.

"Handíčku, poj nám!" opakovala Hanička trpělivě znovu.

"Cóóó?" mohl Handy dělat drahoty dál, dobře věděl, že ho Hanička bude přivolávat donekonečna.

Z domu vyběhla paní Janáková, něco Haničce domlouvala a dala jí do ruky buchtu. Handy ucítil vanilkový cukr i přes sousedův dům. Ta vůně z něho setřásla ranní rozespalost. Rychle vyrazil po obrubníku k Haničce a zastavil se až u ní. Bezelstně se na něho usmála. Handy k ní však natáhl ruku a buchtu jí vzal. Byla zrovna nakousnutá až k makovému vnitřku. Handy si ji pomalu zdvihl k nosu a slastně vychutnával vůni vanilky. Hanička proti němu stála s otevřenou pusou. Zkoumavě se na ni podíval, a když viděl, že neřve, s chutí se do zlatavého rohu buchtu zakousl.

Kdyby se teď Hanička rozbřečela, Handy by se styděl, ale ta na něho udiveně civěla a nebylo schopna slova. Pustil se tedy do sladkého máku a obezřetně se díval do oken Janákových, zda je paní nepozoruje. Když vyjedl nádivku, podíval se na zbytek buchty a na Haničku. Ta jen polkla a znovu otevřela rozpačitě pusou. Handymu jí bylo najednou líto a vstrčil jí zbylý kousek do úst.

"Poj si hlát, Handičku!" zaprosila zajímavě, jak jí suchý zbytek buchty do krku moc nešel.

Handy se na ni nejistě podíval. Hrát si s holkou! Ale byla tady ta buchta a Handy se cítil zavázán.

"Poj si hlát s míčem!" podařilo se Haničce konečně polknout.

Pochopil, že se hře nevyhne a shýbl se pro míč. Nakonec byla Hanička bezvadná holka.

Dneska třeba kvůli té buchtě neřvala.

A Handymu tedy ani nepřišlo, že její tatínek je strážníkem, který se prochází po městě v helmě a s pendrekem. Handy praštil míčem o zem tak prudce, že Haničku přeskočil a koulel se do pšenice.

Hanička měla krásné kudrnaté vlasy a zrovna tak zlaté jako zrající obilí. Teď se rozběhla a vytáhla balón z modrých chrp a žlutobílých kopretin na okraji pole. Paní Janáková zrovna vyhlédla z okna, uviděla, jak si obě děti hrají, a usmála se. Věděla, že přinutit Handyho ke hře s holkou není jednoduché.

"Ty jsi pěkněj furiant!" říkal Handymu strážmistr Janák a pošvihával pendrekem o stehno.

Handy se zprvu na strážmistra díval se zbožnou úctou a strachem, ale když viděl, že mu od něho žádné nebezpečí nehrozí, odvážil se dokonce mu za ten pendrek zatahat.

"Že na tebe vytáhnu šavli!" zahrozil Handymu Janák, když byl jednou ve slavnostní uniformě, a skutečně šavli vytasil, až se čepel stříbřitě zaleskla.

Míč teď Handyho minul a musel se za ním rozběhnout až k elektrickému sloupu. Postavil si míč na obrubník chodníku a kopl do něho tak prudce, že Haničku znovu přeletěl.

"Handíčku, nekopej tak daleko!" ozvala se téměř plačtivě, ale znovu se za míčem rozběhla do pole.

Věděl, že je na ni zlý a že si takové jednání nezaslouží. Kdyby jen kvůli tomu, že mu vlastně dala jméno. Už pro nikoho v okolí není František, Fanda, Fanoušek, Franta, ale Handy, jak si jeho jméno zkomolila.